

A ucide ce iubești

Incontestabil, omul de afaceri, spionul și dramaturgul Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais a avut geniu. Pentru a-i înfățișa tumultuoasa existență, precum și esența operei nemuritoare, e nevoie de scripirea unui geniu pereche, fie el mozartian sau rossinian. Altfel, dintr-o biografie mai fascinantă chiar decât spumoasa creație poate să rezulte o platitudine absolută. Cum s-a întâmplat recent chiar în patria scriitorului, unde un film ce i-a fost consacrat n-a putut "trăi", în primul rând din cauza protagonistului insipid. Pelicula a rulat și pe ecranele românești.

Nu e simplu să-l evoci pe ceasomicarul autodidact, traficant de arme înnobilit, revoluționarul voltairian despre care s-a spus că se identifica într-o anume măsură cu personajul său atât de popular încât a devenit substantiv comun, noțiunea de *figaro* sporindu-și în timp conotațiile. În principiu, e meritoriu efortul neobositului Constantin Dicu de a înigheba un scenariu care să gliseze între realitate și ficțiune, între concretețea existenței și cea a ima-

ginanului, prevalându-se de formidabilele avantaje ale unui spectacol de televiziune. Regizorul își declară deschis "sursele" (**Vulpile în vie** de Lion Feuchtwanger, **Bărbierul din Sevilla și Nunta lui Figaro**) și ignoră ideea lui Mihai Rădulescu dintr-o întreprindere similară pe același "subiect": comedia **Ceasomicarul Revoluției sau Beaumarchais la Saint-Lazare**.

Culmea este că montarea e deficitară tocmai la capitolul mizanscenei, unde nu se întrezărește defel dramul de nebunie inerent unei aventuri de acest fel. În mod deliberat se pare că s-a ales soluția desuetă a inserturilor în medalion – ofertantă pentru TV – ce ar fi putut da nota stilistică a viziunii: filigranul evocator, care presupune însă un grad sporit de rafinament. Condiție *sine qua non*, însemnând finețe și subtilitate, de la accesoriile vestimentare la detaliile gestuale. Amănunte nu scapă aparatului de filmat, imaginea meritând o mai atentă elaborare a iluminării și încadraturii. Aici trebuie spus că – și la re-vizionare

(prilejuită de reluarea acestui mai vechi spectacol: **Războiul domnului Beaumarchais**) – simți regretul că s-a ratat șansa unei reușite depline, în care montajul să fi urmat strict acordurile compozitorilor pe care i-a inspirat Beaumarchais. Astfel s-ar fi "biciuit" și prestațiile actoricești până la atingerea unui ritm galopant, pe măsura dinamicii extraordinare a comediei dramaturgului francez; personalitatea lui Beaumarchais e contradictorie și controversată, are ironie șfichiuitoare și vervă neobosită, căreia e păcat să-i înfățișezi doar laturi nesemnificative, de ordin familial. Unilateral sunt schițate și celelalte personaje, de la curtea regală sau din mediul actoricesc, dispărând cu desăvârșire "distincția de clasă". Lucru ce distruge chiar sâmburele conflictual, miza dramatică a operei și, de ce nu, chiar a existenței lui Beaumarchais. Autorul a fost poate prea iubit și, de aceea... trădat.

Irina Coroiu

Sa anchetă Pensia - jignire sau binefacere

Răspund tinerii

1. Cum resimțiți faptul că unii dintre colegii dumneavoastră au fost pensionați ?
2. Cum v-a primit în teatru și cum ați colaborat cu vechea generație de actori ?
3. Vi se pare firesc actul pensionării artiștilor sau, în ceea ce îi privește, credeți că ar trebui făcute unele excepții ?
4. Cum gândiți perspectiva propriei pensionări ?

MIRCEA RUSU, actor, Teatrul Național din București:

1. Nu-l resimt în nici un fel, pentru că rolurile pe care le joacă și le vor juca le vor aparține și în continuare. Vor fi prezenți alături de noi până la adânci bătrâneți, chiar dacă nu vor mai figura pe "schema de personal". Fără ei nu se